

אטארו הטיפשון

יפן

בכפר אחד חיה אישה אלמנה עם בנה אטארו. הוא היה נער שקט וצייתן, לא השתובב, לא עשה צרות, והשתדל לעזור לכולם, אלא לא שהיה חכם ביותר. פעם אמרה לו אמא: "אטארו, אני יוצאת לנהר לכבס לבנים ואתה תשגיח על הדג. הוא במטבח, ושם חתול

מסתובב."

אמא לקחה סל עם לבנים ויצאה לנהר ואטארו הלך ישר למטבח, הסתכל לצדדים וראה על האצטבא צלחת עם דג חתוך ומוכן

לבישול.

"לא אוכל לשבת ולהביט כל הזמן למעלה" חשב אטארו "מוטב שאוריד את הצלחת אל הרצפה."

הוא הוריד את הצלחת לרצפה, התיישב לידה ולא מש עיניו מהדג. מהחתול שכח לגמרי. והחתול התגנב אל הדג כל פעם קרוב יותר, וכשהגיע עד הצלחת משך בכפו את

ראש הדג והוריד אותו לרצפה. אטארו לא זז. החתול אכל את ראש הדג, משך מהצלחת עוד חתיכה אחת ואכל שוב. וכך, לפי

הסדר, אכל את הדג כולו. על הצלחת נשאר רק הזנב.

אחרי ששבע הלך החתול לפינה, התכרבל ונרדם.

"אין לי עכשיו כבר על מה להשגיח" חשב

"טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה כבר אדע
מה לעשות."

למחרת אמרה לו אמא:

"אטארו, לך לגינה, תסתכל

האם הצנונית הבשילה כבר.

ובהזדמנות בדוק האם

הזחלים לא אוכלים את

הכרוב."

אטארו רץ מיד לגינה. ראה

שהצנונית באמת כבר בשלה,

פה ושם יוצאים מהאדמה

ראשים לבנים. אבל הכרוב

כולו מכוסים. על העלים

יושבים זחלים ירוקים גדולים.

אטארו הסתכל על הזחלים וחשב:

"עכשיו אני יודע מה לעשות. צריך לגרש את

הזחלים מהכרוב."

והוא התחיל לקרוא בקול גדול:

אטארו "אין יותר דג בצלחת. אצא לרחוב
ואטייל שם קצת."

הוא יצא החוצה וראה שאמא חוזרת הביתה
עם הסל שלה.

"אטארו, מה אתה עושה כאן בחוץ?" שאלה

אמא "אמרתי לך להשגיח על הדג."

"השגחתי."

"אז למה יצאת מהמטבח?"

"אין לי שם כבר על מה להשגיח. מהדג

נשאר רק זנב."

"ואיפה כל הדג?"

"החתול אכל."

"ומה אתה עשית?"

"אני השגחתי על הדג. אמרת לי להשגיח,

והשגחתי."

"אוי! כמה שאתה טיפש!" אמרה אמא "איך

לא חשבת שצריך לצעוק 'אקיש!' על החתול.

הוא היה בורח והדג היה נשאר שלם."

האם מותר לי ללכת ולהסתכל עליהם?"
"תוכל ללכת" אמרה אצא "אך על תדחף
בקהל ותתנהג בנימוס."
אטארו שמח מאוד ורץ אל האולם הכפרי.
שם, בחוץ, ההצגה כבר התחילה. במרכז
החצר הוקמה במה ועליה התאבקו שני
אנשים גדולים ושמונים מאוד. קהל גדול
התאסף סביב הבמה. כל הכפר בא לראות
את ההצגה ובחצר היה חם ודחוס. כל הבאים
החזיקו בידיהם מניפות ניר גדולות עם
סימנים שחורים עליהן. המניפות נעו בשקט
ורוח קלה עברה בכל החצר.
אטארו הגיע מאוחר ועמד רק בקצה החצר.
מלבד עורפים וגבות של הצופים לא היה יכול
לראות דבר. הוא הסתכל סביב ופתאום ראה
לפניו, על ראשו של אחד הצופים, קרחת
ורודה ועליה זבוב שחור גדול.
"הזבוב הזה יושב על הקרחת כמו שישב

"אקיש! אקיש!"
הזחלים לא התרשמו מצעקות.
"אקיש!" קרא אטארו בקול רם יותר.
אך כמה שלא צעק, הזחלים בשקט המשיכו
לאכול כרוב. אטארו התחיל לבכות וחזר
בריצה לאמא.
"למה אתה בוכה?" שאלה אמא.
"איך לא אבכה? הזחלים אוכלים את הכרוב
שלנו. קראתי להם 'אקיש! אקיש!' אבל הם
לא נשמעים לי."
"כמה שאתה טיפש! אמרה אמא "האם חתול
וזחל הם אותו הדבר? היית צריך להרוג
אותם וזה הכל."
"טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה כבר אדע
מה לעשות."
באותו היום, אחר הצהריים, שאל אטארו את
אמו:
"היום בכפר הצגה - באים מתאבקי סומו."

הזחל על עלה כרוב" חשב אטארו "הוא יאכל את השערות האחרונות של האיש הזקן.

צריך להרוג אותו. זה יהיה נימוסי מאוד." ואטארו הרים גבוה את המניפה שלו והכה את הזקן בקרחת. הזקן נתן צעקה והסתובב, ראה את אטארו וקרא:

"איך אתה מעז לתקוף אותי, ילד עלוב." ונתן לאטארו מכה בלחי.

אטארו התחיל לבכות והלחי שלו האדים.

בבכי יצא מהקהל ורץ הביתה לאמא.

"מה קרה? למה חזרת כל כך מהר?"

השתוממה אמא.

"קבלתי מכות כי הייתי מנומס" אמר אטארו

"הכיתי לזקן אחד בקרחת כדי להרוג זבוב,

והוא התרגז והרביץ לי."

"אוי, כמה אתה טיפש, אטארו. היית צריך

לנפנף במניפה והזבוב היה עף לו."

"טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה כבר אדע

מה לעשות."

כעבור כמה ימים פרצה שריפה בכפר.

אטארו עוד מעולם לא ראה שריפה ורץ

להסתכל איך בוער בית. עוד מרחוק הוא

ראה את הלהבות והעשן השחור, העבה.

אנשים התרוצצו מבוהלים סביב הבית

הבוער. אטארו נעמד בצד שני של הרחוב.
פתאום נשמע רעש גדול ניצוצות התפזרו
סביב. מהבית הבוער נפל קרש גדול. גץ אחד
עבר את הרחוב ונפל על חלון ניר של הבית
שלידו עמד אטארו.

"אוי! אוי! קרא אטארו,
צריך לגרש את הגץ כדי
שלא ישרוף את כל הבית."
הוא הוציא את המניפה
שהחזיק בחגורתו והתחיל
לנפנף בה בכל הכוח. הגץ
התלהט וניר החלון התחיל
לבעור חזק.
היושבים בבית הרגישו
שהחלון שלהם בוער ויצאו
לרחוב. ואז ראו את אטארו

שעומד ליד החלון, מנפנף ומגביר את האש.
הם התרגזו מאוד, שלפו מידיהם את המניפה

והרביצו לו מכות. אחר כך כיבו את החלון
הבוער במים.
מובס ובוכה חזר אטארו הביתה.
"מה שוב קרה לך?" שאלה אמא כשראתה
את הבן שלה בוכה.
"שוב נתנו לי מכות" בכה אטארו "רציתי
לגרש את הניצוץ כדי שלא יבעיר בית,
ונפנפתי עליו במניפה, והם לקחו את המניפה
ממני והרביצו לי מכות."
"אוי טיפש, טיפש" אמרה אמא. "איך אפשר
לגרש ניצוץ במניפה. צריך היה להתיז מים
עליו."
"טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה כבר אדע
מה לעשות."
למחרת יצא אטארו לטייל והגיע עד קצה
הכפר, שם עמדה נפחייה. דלתות היו
פתוחות לרווחה ובפנים בערה אש כל היום.
אחרי האש עמדו שני בחורים והכו בפטישים

צריך לעשות כמוהם."
"טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה כבר אדע
מה לעשות."

כשהחבורות
התרפאו הלך אטארו
שוב לטייל. רק יצא
מהבית כשראה שני
בחורים שמכים
במקלות זה את זה.
"צריך לעזור להם"
חשב אטארו.
הוא הרים מהאדמה
מקל עבה, והתחיל
להרביץ בו בראשי

הבחורים, פעם לזה ופעם לזה.
ואז הבחורים הפסיקו את התגרה והתנפלו
על אטארו. הם היו מבוגרים מאטארו והם היו
שניים, ונתנו מכות כאלה שאטארו בקושי

גדולים בברזל שעל הסדן. כשהפטיש הכה
חזק ניצוצות התפזרו לכל הצדדים.
אטארו נעמד בדלת והסתכל פנימה. "בוער
כאן" שמח "עכשיו אני יודע מה לעשות!"
הוא מילא דלי במים ושפך על האש.
הנפחים בהתחלה רק פתחו את פיותיהם
בהשתוממות, וכשהאש כבתה הם התנפלו
על אטארו, התחילו להרביץ לו מכות וזרקו
לרחוב. בבכי גדול חזר אטארו הביתה.
"מה גרמת שוב?" שאלה אמא.
"שוב קיבלתי מכות" בכה אטארו "עברתי ליד
הנפחיה ושם בערה אש וניצוצות התפזרו.
רציתי לכבות את האש במים, והנפחים באו
והרביצו לי."
"אוי טיפש, טיפש!" אמרה אמא "הרי בנפחיה
האש דרושה לעבודה. האם לא ראית איך
הנפחים מחשלים ברזל? איך דופקים
בפטישים על הסדן? אילו רצית לעזור, היית

ניגש והתחיל להפריד ביניהם. הכלבים התרגזו עוד יותר ותפסו בשיניים את רגליו של אטארו. אילו עוברי אורח שראו זאת לא באו לעזור לו, היו הכלבים נושכים אותו עד מוות.

אטארו חזר הביתה בקושי חי. אמא הסתכלה עליו ולא אמרה יותר דבר. ללמד טיפוש - חבל על הזמן.

יכול היה לזחול הביתה. "מה אתך?" שאלה אמא "שוב הרביצו לך?" "שוב" אמר אטארו "ראיתי ברחוב שני בחורים שהרביצו זה לזה במקלות. רציתי לעזור להם והם התנפלו עלי ודפקו בי במקלות שלהם." אמא רק הניפה ידיים. "כמה שאתה טיפוש, אטארו. היית צריך להפריד ביניהם ולא לעזור." "טוב" אמר אטארו "בפעם הבאה אהיה נבון יותר." שבעה ימים ישב אטארו בבית ופחד להופיע ברחוב. אך אחרי שבוע שוב החליט לטייל. יצא לרחוב וראה - באמצע הכביש שני כלבים נושכים זה את זה. אטארו נעמד וצעק: "תפסיקו לריב!" הכלבים, כמובן, לא שמו לב עליו. ואז אטארו